

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ГУЙВАН ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF GUYVAN v. UKRAINE)**

(Заява № 46704/16)

РІШЕННЯ

Ст. 8 • Позитивні зобов'язання • Приватне життя • Відсутність державного захисту у судовому органі у зв'язку з обробкою роботодавцем даних з робочого мобільного телефону заявника у контексті службового розслідування • Нездійснення національними судами повної оцінки дотримання критеріїв у зв'язку з моніторингом розмов заявника на робочому місці

Підготовлено Секретаріатом. Не є обов'язковим для Суду.

СТРАСБУРГ

06 листопада 2025 року

ОСТАТОЧНЕ
06.02.2026

Це рішення набуло статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції. Його текст може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Гуйван проти України»

Європейський суд з прав людини (П'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Катержіна Шімачкова (*Kateřina Šimáčková*), Голова,

Георгіс А. Сергідес (*Georgios A. Serghides*),

Гільберто Фелічі (*Gilberto Felici*),

Андреас Зюнд (*Andreas Zünd*),

Микола Гнатовський (*Mykola Gnatovskyy*),

Ваге Григорян (*Vahe Grigoryan*),

Себастьєн Б'янкері (*Sébastien Biancheri*), судді,

та Віктор Соловейчик (*Victor Soloveytchik*), Секретар секції,

з огляду на:

заяву (№ 46704/16), яку 26 вересня 2016 року подав до Суду проти України на підставі статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянин України, пан Петро Дмитрович Гуйван (далі – заявник);

рішення повідомити Уряд України (далі – Уряд) про скаргу на стверджуване втручання у право заявника на приватне життя та кореспонденцію у розумінні пункту 1 статті 8 Конвенції, а також визнати решту скарг у заяві неприйнятними;

зауваження сторін;

після обговорення за зачиненими дверима 14 жовтня 2025 року

постановляє таке рішення, що було ухвалено у той день:

ВСТУП

1. Справа стосується стверджуваного порушення права заявника на приватність за статтею 8 Конвенції, а саме: обробки даних з його робочого мобільного телефону його роботодавцем у контексті службового розслідування та відмови роботодавця надати йому інформацію про отримані ним таким чином дані.

ФАКТИ

2. Заявник народився у 1958 році і проживає у м. Полтава.

3. Уряд представляла його Уповноважений, пані М. Сокоренко з Міністерства юстиції.

4. Факти справи можуть бути узагальнені таким чином.

5. Заявник мав мобільний телефон, який використовував як для робочих, так і для приватних дзвінків. Згідно з його твердженнями він використовував цей номер як свій приватний номер з 2002 року, і лише згодом він став його робочим мобільним телефонним номером, який оплачувався його роботодавцем, підприємством «П.».

6. 07 листопада 2003 року підприємство «П.» та оператор мобільного зв'язку уклали угоду про надання послуг стільникового радіотелефонного зв'язку. Серед інших послуг, угода включала надання послуг стільникового радіотелефонного зв'язку для телефону заявника.

7. Згідно з наказом № 402, виданим підприємством «П.» 01 листопада 2005 року, відповідний телефонний номер був зазначений як персонально закріплений за заявником для робочих цілей.

8. 06 травня 2010 року підприємство «П.» видало наказ № 142 «Про встановлення лімітів на користування послугами мобільного зв'язку». Відповідно до Додатка 1 до цього наказу, використання заявником його робочого телефону для робочих цілей підлягало ліміту у розмірі 300 українських гривень (близько 30 євро на момент подій) на місяць. Додаток 3 до наказу визначав, які послуги зв'язку вважалися пов'язаними з роботою і, таким чином, оплачувалися роботодавцем у межах встановленого ліміту. У наказі, зокрема, зазначалося, що витрати на міжнародний роумінг оплачувалися роботодавцем лише у тому випадку, якщо особа, яка користувалася цим телефонним номером, перебувала у службовому відрядженні. В іншому випадку, вартість послуг міжнародного роумінгу та розмов, що перевищували ліміт, відраховувалися із заробітної плати працівника.

9. У лютому 2015 року було розпочато службове розслідування у зв'язку з тим фактом, що телефонні рахунки заявника вказували на використання ним послуг міжнародного роумінгу на його робочому телефоні протягом періодів, коли згідно з табелем обліку робочого часу він був присутній на своєму робочому місці.

10. 06 та 26 лютого 2015 року підприємство «П.» надсило до оператора мобільного зв'язку запити про надання детальної інформації про відповідні дзвінки з мобільного телефону заявника та зазначення країн, у яких використовувалися послуги роумінгу цим телефоном у період з 01 січня 2014 року та 31 січня 2015 року. Оператор надав запитувану інформацію, яка містила такі деталі про розмови: дата та час з'єднання, чи було з'єднання вхідним чи вихідним, закордонна телефонна компанія, що використовувалася для послуг роумінгу, країна, в якій використовувалися послуги роумінгу, телефонний номер, на який або з якого здійснювалося з'єднання з мобільним телефоном заявника, чи було з'єднання голосовим дзвінком чи текстовим повідомленням, та тривалість дзвінків.

11. 11 вересня 2015 року підприємство «П.» подало заяву про кримінальне правопорушення проти заявника до Полтавського міського управління УМВС України. Це провадження перебувало на розгляді на момент обміну зауваженнями між сторонами провадження у Суді. Згідно з твердженнями заявника йому стало відомо про

рішення підприємства «П.» подати проти нього заяву про кримінальне правопорушення із зауважень Уряду, і він вперше дізнався про справу у червні 2023 року.

12. У вересні 2015 року заявник подав до Ленінського районного суду міста Полтави позов проти підприємства «П.». Він скаржився, що його роботодавець збирав інформацію персонального характеру про нього та відмовився задовольнити його прохання про доступ до зібраних таким чином роботодавцем даних у супереч Закону України «Про захист персональних даних». На прохання заявника суд не розглядав його вимогу про відшкодування шкоди. Також на прохання заявника суд залучив оператора мобільного зв'язку до провадження як третю сторону. Заявник просив суд визнати неправомірними дії підприємства «П.» щодо збору та обробки його персональних даних та зобов'язати відповідача надати йому інформацію про персональні дані, отримані ним від оператора мобільного зв'язку та його колег.

13. 29 жовтня 2015 року заявника звільнили з посади за відсутність на робочому місці без поважних причин.

14. 16 грудня 2015 року суд першої інстанції ухвалив рішення не на користь заявника. Він встановив, що телефонний номер, яким користувався заявник, належав підприємству «П.», і, як власник цього телефонного номера, підприємство «П.» мало право запитувати та отримувати детальну інформацію від оператора мобільного зв'язку про надані послуги. Інформація про послуги міжнародного роумінгу запитувалася з метою перевірки присутності працівника на його робочому місці і, таким чином, стосувалася трудових відносин. Суд дійшов висновку про відсутність ознак, що підприємство «П.» збирало персональні дані заявника, та відхилив його твердження про протилежне.

15. 26 січня 2016 року Апеляційний суд Полтавської області залишив рішення суду першої інстанції без змін. Він погодився з висновками суду нижчої інстанції та критично сприйняв аргумент заявника, що використання ним послуг міжнародного роумінгу не було пов'язане з роботою, оскільки він мав відшкодувати їхню вартість роботодавцю. Суд вказав, що метою отримання інформації про використані заявником послуги роумінгу не було ані проведення розрахунку витрачених коштів, ані визначення місця перебування заявника у відпустці або осіб, з ким він спілкувався; радше, метою було встановлення, чи був він присутній на своєму робочому місці протягом робочого часу.

16. 14 квітня 2016 року Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ залишив рішення судів нижчих інстанцій без змін, підтвердивши, що інформація про послуги міжнародного роумінгу, які використав робочий телефон заявника, не була його персональними даними.

ВІДПОВІДНІ НОРМАТИВНО-ПРАВОВА БАЗА ТА ПРАКТИКА

I. КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНИ

17. Відповідні положення Конституції України передбачають:

Стаття 32

«Ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією України.

Не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини...»

Стаття 34

«...Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб - на свій вибір..

Здійснення цих прав може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.»

II. ЗАКОН УКРАЇНИ «ПРО ЗАХИСТ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ» 2010 РОКУ

18. Збирання та використання персональних даних додатково регулюється Законом України «Про захист персональних даних» 2010 року. Згідно зі статтею 2 цього Закону «персональні дані» включають «відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована». Стаття 5 передбачає, що персональні дані можуть бути віднесені до конфіденційної інформації законом або відповідною особою. Статті 6 та 14 дозволяють поширення персональних даних без згоди особи у випадках, передбачених законом, та в інтересах національної безпеки, економічного добробуту чи прав людини. Обробка даних у формі, що дозволяє ідентифікувати відповідну особу більше, ніж це виправдано законною метою, забороняється. Пункт 2 частини другої статті 7 Закону, на який посилалися національні суди у цій справі, стосується одного з винятків із заборони на обробку персональних даних, а саме, якщо обробка «необхідна для здійснення прав та виконання обов'язків володільця [даних] у сфері трудових правовідносин відповідно до закону із забезпеченням відповідного захисту». Згідно зі статтею 22

Закону Уповноважений Верховної Ради України з прав людини та суди здійснюють контроль за додержанням законодавства про захист персональних даних.

III. РІШЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ ВІД 20 СІЧНЯ 2012 РОКУ

19. У своєму рішенні від 20 січня 2012 року Конституційний Суд України надав офіційне тлумачення статей 32 та 34 Конституції України, які гарантують право на повагу до приватного життя та право на свободу думки і слова відповідно.

20. Суд постановив, що вся інформація про приватне та сімейне життя була конфіденційною, але інформація про виконання особою владних повноважень до такої не відносилася. Конфіденційна інформація включала всі відомості про майнові та немайнові відносини, події, питання, пов'язані з особою та її родиною, – інформацію про національність, освіту, сімейний стан, релігійні переконання, стан здоров'я, матеріальний стан, адресу, дату і місце народження, а також інформацію про події, що відбувалися у побутовому, інтимному, професійному, діловому та інших сферах життя особи. Збір, зберігання, використання та поширення такої інформації без згоди особи дозволялося лише у випадках, передбачених законом, в інтересах національної безпеки, економічного добробуту чи прав людини.

IV. КОНВЕНЦІЯ ПРО ЗАХИСТ ОСІБ У ЗВ'ЯЗКУ З АВТОМАТИЗОВАНОЮ ОБРОБКОЮ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ

21. Конвенція Ради Європи про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних (ETS № 108), відкрита для підписання 28 січня 1981 року, набула чинності для України 01 січня 2011 року. Відповідні частини цієї Конвенції передбачають:

Стаття 2 – Визначення

«Для цілей цієї Конвенції:

(а) термін «персональні дані» означає будь-яку інформацію, яка стосується конкретно визначеної особи або особи, що може бути конкретно визначеною (далі – суб'єкт даних);

...

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ГУЙВАН ПРОТИ УКРАЇНИ»

(с) термін «автоматизована обробка» включає такі операції, що здійснюються повністю або частково за допомогою автоматизованих засобів: зберігання даних, виконання логічних та (або) арифметичних операцій із цими даними, їхню зміну, знищення, вибірку або поширення;

...»

Стаття 5 – Якість даних

«Персональні дані, що піддаються автоматизованій обробці, повинні...

(b) зберігатися для визначених і законних цілей та не використовуватися в спосіб, не сумісний із цими цілями;

(с) бути адекватними, відповідними та ненадмірними стосовно цілей, для яких вони зберігаються...»

Стаття 8 – Додаткові гарантії для суб'єкта даних

«Додаткові гарантії для суб'єкта даних...

(d) використовувати засоби правового захисту в разі невиконання передбаченого в пунктах «b» і «с» цієї статті прохання про підтвердження або у відповідних випадках про надання, виправлення або знищення персональних даних.»

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 8 КОНВЕНЦІЇ

22. Заявник скаржився, що суди не забезпечили захист його права на приватність у супереч статті 8 Конвенції у зв'язку з обробкою його персональних даних роботодавцем. Ця стаття передбачає:

«1. Кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла і кореспонденції.

2. Органи державної влади не можуть втручатись у здійснення цього права, за винятком випадків, коли втручання здійснюється згідно із законом і є необхідним у демократичному суспільстві в інтересах національної та громадської безпеки чи економічного добробуту країни, для запобігання заворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб.»

A. Прийнятність

23. Уряд стверджував, що заявник не вичерпав національні засоби юридичного захисту, оскільки він не оскаржив дії оператора мобільного зв'язку. Крім того, Уряд наполягав, що скарга заявника була необґрунтованою, оскільки зібрана його роботодавцем інформація не була конфіденційною, а отримана інформація про його дзвінки, яка не передбачала доступу до їхнього змісту, була суто технічною. Уряд стверджував, що збір цієї інформації роботодавцем не

становив втручання у право заявника на повагу до його приватного життя.

24. Заявник заперечив.

25. Стосовно твердження Уряду щодо невичерпання національних засобів юридичного захисту, Суд зазначає, що у своїй заяві до Суду заявник скаржився на неспроможність національних судів захистити його від неправомірного збору його персональних даних роботодавцем, стверджуючи, що він подав цю скаргу до національних судів, і вони дійшли висновку, що зібрана інформація не становила персональні дані. В запереченнях Уряду відсутні пояснення, якою мірою залучення оператора мобільного зв'язку як відповідача чи співвідповідача, а не третьої сторони, могло б вплинути на висновки національних судів. Суд вважає, що заявник вжив достатніх заходів на національному рівні, щоб довести до відома національних органів влади спірне питання. Тому Суд відхиляє це заперечення.

26. Щодо другого заперечення Уряду, а саме, що ця заява є необґрунтованою, Суд вважає, що за обставин цієї справи розгляд вказаного заперечення вимагатиме від нього розгляду суті скарги заявника за статтею 8 Конвенції. З цієї конкретної причини Суд розгляне друге заперечення під час розгляду справи по суті (див., *mutatis mutandis*, рішення у справі «Денісов проти України» [ВП] (*Denisov v. Ukraine*) [GC], заява № 76639/11, пункт 93, від 25 вересня 2018 року).

27. Суд зазначає, що ця заява не є ані явно необґрунтованою, ані неприйнятною з будь-яких інших підстав, перелічених у статті 35 Конвенції. Тому вона має бути визнана прийнятною.

В. Суть

1. Доводи сторін

28. Заявник стверджував, що було порушення його права на приватність за статтею 8 Конвенції, а саме, обробка даних з його робочого мобільного телефону його роботодавцем у контексті службового розслідування та відмова його роботодавця повідомити заявнику про зібрані ним дані. З відповідних договорів та угод щодо використання робочих телефонних номерів було зрозуміло, що телефон міг використовуватися для спілкування, не пов'язаного з роботою, особливо під час спілкування з-за кордону. Заявник просив національні органи захистити його від неправомірного збору та обробки його персональних даних, але суди трьох інстанцій відхилили його скарги на тій підставі, що гарантії захисту персональних даних не застосовувалися у контексті трудових відносин між працівником та його роботодавцем.

29. Уряд стверджував, що ця справа стосувалася спору між двома приватними сторонами – заявником та його роботодавцем – що означало, що Держава не була безпосередньо залучена, але мала певні позитивні зобов’язання щодо забезпечення поваги до прав, захищених статтею 8 Конвенції. Уряд посилався на відповідні фактори щодо моніторингу розмов на робочому місці, перелічені в рішенні у справі «Барбулеску проти Румунії» [ВП] (*Bărbulescu v. Romania*) [GC], заява № 61496/08, пункти 121 і 122, від 05 вересня 2017 року), а саме: попереднє повідомлення працівників про можливий моніторинг їхніх розмов, обсяг та рівень втручання моніторингу, його виправданість, наявність альтернатив, які передбачають менше втручання, наслідки для працівників та надання належних гарантій. Уряд стверджував, що органи державної влади взяли до уваги всі ці фактори. Згідно з твердженнями Уряду підприємство «П.» збрало суто технічну інформацію у спосіб, який був передбачуваним, зважаючи на його накази щодо використання робочих телефонів, і збір інформації у такий спосіб не міг становити втручання у право заявника на повагу до його приватного життя. Уряд також стверджував про встановлення національними судами стосовно особистого спілкування заявника, що підприємство «П.» не збирало його персональні дані, а зібрані дані не були конфіденційними. Уряд наголосив, що роботодавець не мав і не міг мати доступу до фактичного змісту розмов заявника.

2. Оцінка Суду

(а) Застосовність статті 8 Конвенції

30. Суд повторює, що поняття «приватне життя» є широким концептом, що розвивається, який виходить за межі приватної сфери особи і певною мірою охоплює її взаємодію також у публічному та професійному середовищах (див. рішення у справі «Лопез Рібальда та інші проти Іспанії» [ВП] (*López Ribalda and Others v. Spain*) [GC], заяви № 1874/13 та № 8567/13, пункти 87 – 91, від 17 жовтня 2019 року з подальшими посиланнями). Поняття «приватне життя» включає, серед інших речей, інформацію про місцеперебування особи у певний момент часу (див., *mutatis mutandis*, рішення у справах «Узун проти Німеччини» (*Uzun v. Germany*), заява № 35623/05, пункти 51 і 52, ЄСПЛ 2010 (витяги) та «Флоріндо де Алмейда Васконселос Грамаксо проти Португалії» (*Florindo de Almeida Vasconcelos Gramaxo v. Portugal*), заява № 26968/16, пункти 95 і 96, від 13 грудня 2022 року).

31. У цій справі інформація, яку вимагав та отримав роботодавець заявника від оператора мобільного зв’язку, стосувалася використання послуг роумінгу мобільним телефоном, який був індивідуально закріплений за заявником для робочих цілей. З умов, зазначених у наказі від 06 травня 2010 року (див. пункт 8), вбачається, що заявнику

було дозволено використовувати закріплений за ним робочий телефонний номер для здійснення приватних дзвінків, у тому числі з-за кордону, за умови, що він відшкодуватиме вартість цих дзвінків. Справді, підприємство «П.» мало змогу отримати інформацію від оператора мобільного зв'язку, а також збирати та обробляти цю інформацію для конкретних цілей. Однак це не позбавляло дані їхнього персонального характеру, наприклад, інформацію про місцеперебування заявника у певній країні в певну дату. Така інформація, а також інформація про його співрозмовників, могла бути кваліфікована як його персональні дані.

32. Суд вважає, що стаття 8 Конвенції є застосовною у цій справі.

(b) Дотримання вимог статті 8 Конвенції

(i) Загальні принципи

33. Суд зауважує, що у цій справі захід, на який скаржився заявник, був застосований його роботодавцем, приватним підприємством, і тому він не може аналізуватися як «втручання» державного органу влади у здійснення прав заявником за Конвенцією. Проте заявник вважав, що, відмовляючись розглянути його скаргу про неправомірність використання його персональних даних, національні суди не надали ефективного захисту його права на повагу до приватного життя.

34. Суд повторює, що, хоча об'єкт статті 8 Конвенції полягає, головним чином, у захисті особи від свавільного втручання з боку органів державної влади, вона не просто зобов'язує Державу утримуватися від такого втручання: на додаток до цього переважно негативного зобов'язання, можуть існувати позитивні зобов'язання, притаманні ефективній повазі до приватного чи сімейного життя. Ці зобов'язання можуть вимагати вжиття заходів, спрямованих на забезпечення поваги до приватного життя, навіть у сфері відносин між самими особами. Таким чином, відповідальність Держави може настати, якщо оскаржувані факти виникли внаслідок її неспроможності забезпечити відповідним особам користування правом, закріпленим у статті 8 Конвенції (див. згадане рішення у справі «Лопез Рібальда та інші проти Іспанії» (*López Ribalda and Others v. Spain*), пункт 110 з подальшими посиланнями).

35. Хоча межі між позитивними та негативними зобов'язаннями Держави за Конвенцією не підлягають точному визначенню, застосовні принципи, тим не менш, схожі. В обох контекстах необхідно зважати, зокрема, на справедливий баланс, який має бути встановлений між конкуруючими приватними та публічними інтересами, і який у будь-якому випадку підпадає під межі свободи розсуду, якою користується Держава. Свобода розсуду йде пліч-о-пліч

із європейським наглядом, який охоплює як законодавство, так і рішення щодо його застосування, навіть ті, що ухвалені незалежними судами. Здійснюючи свою наглядову функцію, Суд не повинен займати місце національних судів, а перевіряє у контексті справи в цілому, чи були їхні рішення сумісні з положеннями Конвенції, на які вони посилалися (там само, пункт 111 з подальшими посиланнями).

36. Суд також повторює, що вибір засобів, призначених для забезпечення дотримання статті 8 Конвенції у сфері відносин між самими особами, в принципі, є питанням, що належить до свободи розсуду Договірних держав. Існують різні способи забезпечення поваги до приватного життя, і характер зобов'язання Держави залежатиме від конкретного аспекту приватного життя, який розглядається. За певних обставин виконання позитивних зобов'язань, накладених статтею 8 Конвенції, вимагає від Держави створення нормативно-правової бази для захисту відповідного права. Щодо найбільш серйозних діянь це зобов'язання може доходити до вимоги ухвалення кримінально-правових положень. Щодо менш серйозних діянь між особами, які можуть зачіпати права, захищені статтею 8 Конвенції, Суд вважає, що стаття 8 Конвенції залишає на розсуд Держав вирішення питання про ухвалення конкретного законодавства, і він перевіряє, чи були наявні засоби юридичного захисту здатні забезпечити достатній захист відповідних прав (там само, пункти 112 і 113).

37. В згаданому рішенні у справі «Барбулеску проти Румунії» (*Bărbulescu v. Romania*), пункт 121) Суд визначив критерії, які необхідно враховувати у зв'язку з моніторингом розмов на робочому місці, а саме: чи був працівник повідомлений про можливість вжиття роботодавцем заходів щодо моніторингу розмов та про впровадження таких заходів, обсяг такого моніторингу та ступінь його втручання у приватність працівника, чи навів роботодавець законні причини для виправдання моніторингу, чи було б можливим впровадити методи та заходи, які передбачали менший рівень втручання, наслідки моніторингу для працівника, щодо якого він здійснювався, і чи були працівнику надані належні гарантії проти свавілля. Суд також постановив, що «національні органи влади повинні забезпечити, щоб працівник, чий розмови були піддані моніторингу, мав доступ до засобу юридичного захисту у судовому органі, компетентному визначити, принаймні по суті, як були дотримані зазначені критерії і чи були оскаржувані заходи законними» (там само, пункт 122).

38. На думку Суду, саме національні суди мають проводити аналіз пропорційності конкуруючих прав та належним чином враховувати питання захисту даних. Відсутність розгляду відповідного питання за Конвенцією, чи то через стан національного законодавства, чи через його тлумачення національними органами влади, суперечитиме

вимогам статті 8 Конвенції (див. рішення у справі «Лібшер проти Австрії» (*Liebscher v. Austria*), заява № 5434/17, пункти 64 – 69, від 06 квітня 2021 року).

(ii) Застосування вказаних принципів у цій справі

39. Повертаючись до цієї справи, Суд зазначає, що з умов, зазначених у наказі підприємства «П.» від 06 травня 2010 року (див. пункт 8) та відповідній угоді з оператором мобільного зв'язку (див. пункт 6), вбачається, що підприємство «П.» мало право отримувати інформацію від оператора мобільного зв'язку з метою встановлення того, які дзвінки та повідомлення належали до категорії робочих розмов і, таким чином, чи мали вони оплачуватися підприємством, чи заявником. Однак, запити роботодавця від 06 та 26 лютого 2015 року (див. пункт 10) були зроблені із зовсім іншою та не пов'язаною метою – збору та обробки даних, які могли розкрити місцеперебування заявника за кордоном у конкретні дати. Крім того, відповідні дані включали інформацію про телефонні номери, з якими контактував заявник, та країни, у яких надавалися послуги роумінгу, хоча, як визнали самі органи державної влади, ця інформація не була необхідною для встановлення факту присутності чи відсутності заявника на робочому місці (див. пункт 15). Суд вважає, що збір та обробка даних у такий спосіб вплинула на приватність заявника. Чи був такий збір та обробка виправданими у контексті критеріїв, встановлених в рішенні у справі «Барбулеску проти Румунії» (*Bărbulescu v. Romania*), було першочергим питанням, на яке мали відповісти національні органи влади. Проте національні судові органи не здійснили повної оцінки цього питання, натомість вони дійшли висновку, що інформація, отримана підприємством «П.» від оператора мобільного зв'язку, не стосувалася персональних даних заявника.

40. Наведених міркувань достатньо для висновку Суду, що заявнику було відмовлено у державному захисті у судовому органі, який визначив би, чи були дотримані критерії щодо моніторингу його розмов на робочому місці (див. пункти 37 та 38). З цього випливає, що Держава не виконала своїх позитивних зобов'язань згідно зі статтею 8 Конвенції.

41. Отже, було порушено цю статтю.

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

42. Заявник не подавав вимоги щодо справедливої сатисфакції. Отже, Суд вважає, що немає підстав присуджувати йому якусь суму у зв'язку з цим.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Постановляє*, що було порушено статтю 8 Конвенції.

Учинено англійською мовою та повідомлено письмово 06 листопада 2025 року відповідно до пунктів 2 і 3 Правила 77 Регламенту Суду.

Віктор Соловейчик
(*Victor Soloveytschik*)
Секретар

Катержіна Шімачкова
(*Kateřina Šimáčková*)
Голова